

УДК 35.975(477)

DOI <https://doi.org/10.32840/1813-3401.2021.4.11>

О. М. Коваль

кандидат наук з державного управління, доцент,
доцент кафедри регіональної політики
Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби
Київського національного університету імені Тараса Шевченка
ORCID: 0000-0002-4369-2583

А. М. Шинкар'єв

кандидат наук з державного управління,
доцент кафедри публічного адміністрування
Навчально-наукового інституту міжнародних відносин та соціальних наук
ПрАТ «ВНЗ «Міжрегіональна Академія управління персоналом»
ORCID: 0000-0002-0431-765X

НАПРЯМИ ПРАВОВОЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ РЕСУРСНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СИСТЕМИ ПУБЛІЧНОГО ТА МІСЦЕВОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

У статті здійснено дослідження механізмів публічного та місцевого управління, які є одним з основних важелів у сфері національної економіки, мають резерви для розширення ринкового потенціалу країни й розвитку інших галузей та є основою забезпечення формування дієвої управлінської і господарської системи держави, а також реалізації різнопланових ініціатив населення України. Спрощений підхід, заснований на концепції самозабезпечення та зменшення реального виробництва, непрозора бюджетна підтримка та система податкових пільг засвідчили свою неспроможність у стимулюванні формування дієвої системи публічного управління й адміністрування в Україні, зокрема й щодо зростання господарської системи.

Доведено, що публічне управління й адміністрування та їх складник – державне управління у сфері національного й регіонального (місцевого) розвитку – це одна з найважливіших проблем формування розвинених ринкових відносин в Україні та її регіонах, особливо за умов реформи децентралізації владних повноважень. Формування конкурентоспроможної соціально орієнтованої ринкової економіки з розвиненим господарським сектором і його важливою складовою частиною – підприємницьким (ресурсним) середовищем – є стратегічним курсом державної економічної політики в Україні. Пріоритетність розвитку управлінського й економічного сектору в національній економіці та її регіонах зумовлюється винятковим значенням і незамінністю надання послуг, працевлаштування тощо для якісного життя людини в Україні.

Обґрунтовано, що на першому етапі реформи децентралізації в Україні відбулися законодавчі зміни, які дали змогу впровадити елементи деволюції управлінських повноважень в окремих сферах розвитку. Практичний вимір утілення першого етапу реформи демонструє вектор децентралізації в напрямі деволюції, що передбачає розширення повноважень, відповідальності та ресурсної бази органів місцевої влади. Посилення фінансової спроможності органів місцевого самоврядування виконувати власні й делеговані функції (сучасний етап реформи) може відбуватися внаслідок розширення власних джерел доходів відповідних місцевих бюджетів, а також надання достатнього обсягу державних трансфертів і субвенцій для виконання делегованих повноважень. Водночас уповноваження органів місцевого самоврядування забезпечувати надання публічних послуг не знімає з держави функцію нагляду за законністю рішень, які ухвалюють органи місцевого самоврядування у відповідній сфері.

Ключові слова: публічне управління, правова модернізація, ресурсне забезпечення, регіональна політика, місцеве самоуправління, економічні відносини.

Постановка проблеми. У теоретичному плані сьогодні є нагальна необхідність зміни концептуальної моделі розвитку регіонів у напрямі посилення їхньої здатності реалізувати власний потенціал з урахуванням об'єктивних зовнішніх умов та еволюції форм публічно-управлінських та економічних відносин.

Розвиток ринкових відносин вимагає від держави розроблення й упровадження стратегії формування механізмів відкритої взаємодії з органами публічного управління, що спонукає до необхідності науково-теоретичного обґрунтування пропозицій і розроблення концептуальних засад системної модернізації державної політики у сфері регулювання й підтримки економічного зростання. Дослідження сучасних відкритих механізмів державного регулювання пояснюється також необхідністю вдосконалення чинного законодавства України щодо регулювання відносин між органами державної влади та різними суб'єктами господарювання й суспільних відносин.

Не відповідає сучасним потребам наявний рівень взаємодії соціально-економічних систем і їх елементів, що функціонують у публічному управлінні та адмініструванні. Це стосується як системи національних, регіональних і місцевих органів публічного управління, так і інститутів громадянського суспільства та суб'єктів господарювання; фактично відсутня цілісна система територіальних громад як спільнот, здатних виробляти й реалізовувати рішення з огляду на статус носія права на місцеве самоврядування, закріпленого в Конституції України, якій у цьому році виповнилося 25 років.

Сучасні глибокі ринкові перетворення, які останнім часом відбуваються в національній економіці, супроводжуються значними інституційними змінами в системі публічного управління та адміністрування, зокрема у сфері модернізації системи управління регіональним і місцевим розвитком в Україні за умов реформи децентралізації владних повноважень. Формування конкурентоспроможної соціально орієнтованої ринкової економіки з розвиненими регіонами й субрегіонами та її важливого складника – фінансово самодостатнього середовища громади – є стратегічним курсом децентралізованої системи публічного управління, де роль державного управління у сфері регіонального й місцевого розвитку не зменшується, а навпаки, зростає, набуваючи нової якості та дієвості [1].

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Принципи ефективного функціонування первинних (місцевих) організаційних ланок управління, взаємодії сукупності управлінських відносин з економічною системою загалом ставали предметом дослідження в роботах багатьох науковців, зокрема зарубіжних, як-от: М. Альберта, Р. Акоффа, Д. Вурворда, Дж. Грейсона, П. Друкера, Р. Дорнбуша, Б. Карлоффа, Е. Мейо, Ф. Котлера, А. Маслоу, М. Мескона, У. Оучи, М. Портера, Г. Саймона, Ф. Тейлора, Р. Фалмера, Г. Форда, С. Фішера, Ф. Хедоурі, Л. Якокка та інших.

Питання практичного застосування публічного управління та адміністрування вивчалися в численних працях таких зарубіжних науковців, як Ф. Барка, А. Ван де Звет, С. Боголюбов, Г. Борн, В. Гаращук, Б. Гурне, А. Дрюмо, Х. Макіндер, Е. Маштакова, К. Морган, У. Оутс, А. Піке, Д. Форей, С. Шарбіт, Л. Шарп та інші.

В Україні відомі розвідки з публічного управління й адміністрування співробітників Інституту законодавства Верховної Ради України, Національного інституту стратегічних досліджень, Національної академії державного управління при Президенті України, що присвячені аналізу та аспектам макроекономічного впливу на господарську й соціальну системи та питанням удосконалення національного законодавства в цій сфері.

Аналізу теоретико-методологічних засад державного управління, механізмів формування й реалізації державної політики в різних сферах суспільного життя присвячені праці М. Білинської, В. Вакуленка, К. Ващенко, Л. Воротіної, Л. Гаєвської, Л. Гонюкової, І. Дегтярьової, В. Куйбіди, М. Кравченко, О. Малиновської, О. Петроє, О. Пухкала, С. Романюка, Г. Рябцева, А. Савкова, С. Серьогіна, І. Сурай, О. Суходолі, В. Троцинського, С. Хаджирадевої та інших авторів.

Особливостям функціонування досліджуваного суспільного явища в Україні та його впливу на демократизацію державного управління присвятили свої праці Б. Авер'янов, О. Амосов, О. Андрійко, В. Бакуменко, Ю. Битяк, Л. Воронова, Н. Воротіна, А. Васильєва, В. Гарущак, І. Голосніченко, О. Дудко, Є. Додін, С. Дубенко, Р. Калужний, В. Копейчиков, Л. Кривенко, А. Крупник, Ю. Куц, Є. Кубко, О. Лазор, В. Малиновський, Н. Малишева, Т. Маматова, О. Машков, М. Орзіх, Ю. Пахомов, В. Пухонос, Н. Плахотнюк, О. Полінець, Л. Приходченко,

О. Прохоренко, П. Рабінович, А. Селіванов, М. Селівон, В. Семчик, В. Сіренко, О. Сушинський, В. Ушинський, О. Фріцький, В. Цветков, В. Шаповал, Ю. Шемшученко, А. Чухно та інші вітчизняні вчені.

Загалом серед зарубіжних і вітчизняних науковців немає однакості в думках щодо визначення сутності поняття публічного управління та адміністрування. Зокрема, варто зазначити, що в дослідженнях зарубіжних і вітчизняних авторів проблематика публічного управління в Україні висвітлювалася переважно з таких позицій: а) процедурного аспекту його застосування (правила й умови врядування); б) правового унормування окремих його інструментів (публічних механізмів, громадської експертизи, громадських обговорень тощо); в) його застосування в окремих сферах (наприклад, захист прав споживачів, охорона здоров'я, силові відомства тощо); г) взаємодії інститутів громадянського суспільства, насамперед громадських організацій, та їх впливу на діяльність державної влади.

Водночас особливості процесу реформування та вдосконалення, демократизації і модернізації системи державного управління вивчалися не досить, що значною мірою актуалізує дослідження цього напрямку, зокрема, з правової позиції.

Мета статті – запропонувати напрями вдосконалення правової модернізації ресурсного забезпечення системи публічного та місцевого управління в Україні.

Виклад основного матеріалу. Аналіз позицій науковців, зокрема фахівців Інституту законодавства Верховної Ради України та Національного інституту стратегічних досліджень, щодо питань організаційно-правового регулювання механізмів ресурсного забезпечення у сфері публічного управління й адміністрування дає підстави для висновку, що сьогодні в Україні діє недосконала система її регулювання, домінує формально-категоріальний принцип згідно із законодавчими нормами. Сама система регулювання має дуже складну структуру. Тому складність об'єкта правового регулювання та різноманітність проблем зумовлюють певні ускладнення в коригуванні правових норм. Унаслідок цього виникають розбіжності в різних законах щодо одного й того ж питання, що ускладнює можливість їх безпосереднього застосування у сфері ресурсного забезпечення [2].

На думку фахівців, нормотворча робота в цій сфері йде шляхом вирішення окремих питань без необхідного ступеня узагальнення, що зумовлює суперечливі тенденції у процесі здійснення правового регулювання питань публічного управління та адміністрування в Україні. Сталість відносин у цій сфері унеможливується численними змінами, які постійно вносяться до чинних законів та інших нормативно-правових актів, і їх кількість перевищує розумні межі. На думку науковців, це зумовлює потребу у ґрунтовному дослідженні проблеми регулювання питань публічного управління й адміністрування, зокрема питань, пов'язаних з організацією здійснення відповідними органами своїх функцій у сфері регулювання та правового забезпечення цього процесу.

Зазначимо, що розвиток ринкових відносин вимагає від держави розроблення та впровадження стратегії формування механізмів відкритої взаємодії суб'єктів господарювання з органами публічного управління, що спонукає до науково-теоретичного обґрунтування пропозицій і розроблення концептуальних засад системної модернізації державної політики у сфері регулювання й підтримки економічного зростання. Дослідження сучасних відкритих механізмів державного регулювання пояснюється також необхідністю вдосконалення чинного законодавства України щодо регулювання відносин між органами державної влади та різними суб'єктами господарювання й суспільних відносин.

Проголошений Україною євроінтеграційний вектор розвитку передбачає суттєву модернізацію системи публічного управління загалом та адміністрування зокрема. Формування вітчизняного публічного управління та адміністрування на якісно нових засадах у зв'язку з інтенсифікацією деяких суспільних процесів і потребою в розв'язанні системних проблем соціально-економічного розвитку певних територій України зумовлює необхідність глибокого теоретико-методологічного та науково-методичного опрацювання проблеми недосконалості функціонування системи публічного управління й адміністрування в умовах ресурсної обмеженості. Водночас, незважаючи на активізацію зусиль науковців у сфері розвитку методологічного інструментарію, ще не розроблено універсальний підхід до розв'язання проблем недостатньої ефективності діяльності органів публічного управління та адмініструван-

ня. З огляду на це виникає об'єктивна потреба в удосконаленні методологічного апарату з метою підвищення достовірності одержуваних даних. Тому видається доцільним розвиток сучасної методології шляхом залучення інструментарію низки суміжних наук, які фокусуються на малодосліджених ресурсах розвитку, зокрема юридичної.

Сучасний стан розвитку нашої держави ускладнюється об'єктивною необхідністю нагального впровадження комплексу реформ усіх сфер життєдіяльності українського суспільства, зокрема публічного управління та адміністрування. Сьогодні домінуючу роль займають завдання наукового обґрунтування, виявлення та подолання протидії ефективному функціонуванню цілісної системи державного управління, її взаємозв'язку з регіональною системою та зовнішнім середовищем.

Зазначимо, що питання розвитку системи публічного управління та адміністрування окреслюються проблемним і науково-пізнавальним полем галузі науки «Державне управління». Однак з огляду на складність і комплексність зазначених питань, суттєві методологічні напрацювання інших галузей наук, вагомих світовий і практичний досвід щодо розвитку державного й публічного управління виникає потреба в інтеграційних дослідженнях проблеми макроекономічного управління та регулювання за допомогою економічної і юридичної науки та практики, зокрема законотворення.

Дієве публічне управління та адміністрування за своєю сутністю є домінантою громадянського суспільства, сферою реальної демократії в державі, однак вони досі не виконують повною мірою відповідні функції. Попередні спроби реформ системи публічного управління та адміністрування виявилися не досить ефективними, оскільки здійснювалися без урахування специфічних проявів темпоральної парадигми, якими є тенденції складної екзогенної та ендогенної циклічності.

Наявний комплекс засобів публічного управління та адміністрування потребує розширення переліку інноваційних управлінських підходів за рахунок таких, що не потребують додаткового фінансування та спроможні актуалізувати приховані нематеріальні ресурси.

Наші дослідження свідчать про те, що глобальна тенденція сучасного світогосподарського розвитку є феноменом міждержавного регіонального й транскордонного

співробітництва – зростанням ролі регіонів як головних суб'єктів забезпечення соціально-економічного розвитку держави, її конкурентоспроможності на світовій економічній і політичній арені. Спроможні регіони та субрегіони здатні, з одного боку, зменшити навантаження на центральні органи влади, перебравши на себе частину їхніх повноважень, а з іншого – максимально враховувати потреби нових громад, суб'єктів господарювання та інших організацій під час прийняття рішень у виробництві та наданні публічних послуг.

Ми вже згадували, що загалом якість і дієвість публічного управління та адміністрування – одна з найважливіших проблем формування розвинених ринкових відносин в Україні та її регіонах, зокрема, за умов формування нової системи (механізмів та інструментів) у сфері ресурсного забезпечення децентралізованої моделі управління на місцях. Формування конкурентоспроможної соціально орієнтованої ринкової економіки з розвиненим господарським сектором і його важливою складовою частиною – підприємницьким середовищем – є стратегічним курсом державної економічної політики в Україні. Пріоритетність розвитку управлінського та економічного сектору в національній економіці і її регіонах зумовлюється винятковим значенням та незамінністю надання послуг, працевлаштування тощо для якісного життя людини в Україні.

Безперечним є те, що в умовах викликів сьогодення необхідне більш ефективне публічне управління й адміністрування у сфері територіального розвитку. Зокрема, потребує вдосконалення реалізація прогнозованої та планувальної функцій управління, які повинні краще забезпечувати розвиток економічної і соціальної функцій за рахунок підвищення точності й достовірності прогнозів. Наявні механізми розвитку публічного управління та адміністрування не забезпечують отримання необхідних соціальних та економічних результатів.

Незважаючи на те, що в Україні останнім часом вжито багато заходів щодо реформи публічного управління та адміністрування, є низка об'єктивних стримувальних факторів, через які прогнозований результат не завжди досягається в очікувані терміни. У цьому контексті дослідження глибинних факторів діяльності органів публічного управління та адміністрування видається цілком актуальним, адже це дасть змогу уточнити певні ресурсні

механізми й часові пріоритети у сфері розвитку всієї національної господарської системи України.

Зауважимо, що сьогодні налічується більше 3 тисяч нормативних актів, у яких згадується термін «управління»; 700 законів пов'язані зі сферою управління та самоврядування. Виникає проблема систематизації законодавства та видання кодексу законів, які пов'язані з регулюванням відносин у сфері публічного, регіонального управління й місцевого самоврядування.

Концепцією реформування територіальної організації влади в Україні визначені першочергові проблеми, які потребують розв'язання, зокрема:

- погіршення якості та доступності публічних послуг;
- зношеність теплових, каналізаційних, водопостачальних мереж і житлового фонду та ризик виникнення техногенних катастроф в умовах обмеженості фінансових ресурсів місцевого самоврядування;
- складна демографічна ситуація в більшості територіальних громад (старіння населення, знелюднення сільських територій і монофункціональних міст);
- неузгодженість місцевої політики щодо соціально-економічного розвитку з реальними інтересами територіальних громад;
- нерозвиненість форм прямого народовладдя, неспроможність членів громад до солідарних дій, спрямованих на захист своїх прав та інтересів, у співпраці з органами місцевого самоврядування й місцевими органами виконавчої влади, а також досягнення спільних цілей розвитку громади;
- зниження рівня професіоналізму посадових осіб місцевого самоврядування, зокрема, унаслідок низької конкурентоспроможності органів місцевого самоврядування на ринку праці, зниження рівня престижності посад, що призводить до низької ефективності управлінських рішень;
- корпоратизація органів місцевого самоврядування, закритість і непрозорість їх діяльності, високий рівень корупції, що призводить до зниження ефективності використання ресурсів, погіршення інвестиційної привабливості територій, зростання соціальної напруги;
- надмірна централізація повноважень органів виконавчої влади та фінансово-матеріальних ресурсів;

– відсторонення місцевого самоврядування від вирішення питань у сфері земельних відносин, посилення соціальної напруги серед сільського населення внаслідок відсутності повсюдності місцевого самоврядування.

Реалізація Концепції реформування територіальної організації влади в Україні сприятиме таким процесам:

- 1) посиленню правової, організаційної та матеріальної спроможності територіальних громад, органів місцевого самоврядування, провадженню їх діяльності з дотриманням принципів і положень Європейської хартії місцевого самоврядування;
- 2) доступності публічних послуг, підвищенню їх якості;
- 3) упровадженню механізму здійснення місцевими державними адміністраціями та населенням контролю за наданням органами місцевого самоврядування, територіальними органами центральних органів виконавчої влади публічних послуг;
- 4) запровадженню стандартів (нормативів) якості публічних послуг, що надаються населенню органами місцевого самоврядування базового та регіонального рівня, критеріїв оцінювання їх якості;
- 5) створенню сприятливих правових умов для максимально широкого залучення населення до прийняття управлінських рішень, а також розвитку форм прямого народовладдя;
- 6) формуванню ефективної територіальної системи органів місцевого самоврядування та місцевих органів виконавчої влади для забезпечення сталого соціально-економічного розвитку відповідних адміністративно-територіальних одиниць;
- 7) утворенню об'єднаних територіальних громад, спроможних самостійно або через органи місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення;
- 8) соціально-економічному розвитку територіальних громад і регіонів;
- 9) стимулюванню економічного розвитку територій у результаті вдосконалення механізмів впливу органів місцевого самоврядування на визначення пріоритетів місцевого економічного розвитку;
- 10) визначенню чітких меж кожної адміністративно-територіальної одиниці, забезпеченню повсюдності юрисдикції органів місцевого самоврядування на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці та недо-

пущенню наявності в межах території громади інших адміністративно-територіальних одиниць такого ж рівня;

11) утворенню виконавчих органів обласних та районних рад;

12) зміні статусу місцевих державних адміністрацій з органів загальної компетенції на контрольно-наглядові органи в системі виконавчої влади з функцією координації діяльності територіальних органів центральних органів виконавчої влади на відповідній території;

13) забезпеченню розподілу повноважень між органами місцевого самоврядування базового й регіонального рівнів, місцевими державними адміністраціями та територіальними органами центральних органів виконавчої влади.

Як зазначається в Державній стратегії регіонального розвитку на 2021–2027 рр., затвердженій Постановою Кабінету Міністрів України від 5 серпня 2020 р. № 695, заходи реалізації державної регіональної політики спрямовуватимуться на підтримку потенційних центрів економічного зростання, які можуть поширювати свій позитивний вплив на розвиток сусідніх територій та впливають на розвиток регіону загалом, а також на підтримку інтегрованих проєктів розвитку територій з особливими проблемами розвитку, що має сприяти зниженню рівня міжрегіональної та внутрішньорегіональної асиметрії в розвитку територіальних громад і якості життя та праці людини [3]. Заходи регіональної політики формуватимуться на основі отриманого досвіду, зібраних даних, висновків, рекомендацій, результатів аналізів та оцінки для забезпечення й підтримки високих стандартів управління та реалізації регіональної політики, що вимагає функціонування відповідних спеціалізованих аналітичних засобів, баз даних формування й оцінки політики [4].

Зазначимо, що в Національній економічній стратегії на період до 2030 р. (далі – Стратегія) реалізацію реформи у сфері управління та економіки визначено як одне з першочергових завдань. Практично ця стратегія конкретизує впровадження новітніх механізмів та інструментів державного управління, які були закладені у Стратегії реформування до 2020 р. Визначено цільову організаційну структуру міністерств, цілі та основні кроки для реалізації Стратегії [5].

До моменту схвалення Стратегії робота з формування організаційно-правових та економічних механізмів ресурсного забезпечення зводилася до реформування центральних

органів виконавчої влади та зосереджувалася переважно на здійсненні заходів, спрямованих на посилення інституційної спроможності міністерств щодо формування й координації державної політики, позбавлення їх не властивих їм повноважень.

З огляду на зазначене схвалення Стратегії, яка окреслює керівні принципи організації системи органів регіональної та місцевої влади, є вкрай важливим кроком у процесі впровадження реформи публічного управління на всіх рівнях, зокрема й місцевому, за умов сучасного процесу децентралізації владних повноважень.

Метою Стратегії є окреслення керівних принципів організації системи органів виконавчої влади на місцях для забезпечення виконання цими органами всіх необхідних функцій, підзвітності, підконтрольності та максимальної ефективності й результативності їх діяльності в контексті організаційно-правових та економічних механізмів ресурсного забезпечення системи.

Керівні принципи організації системи органів влади на регіональному й місцевому рівнях надалі визначатимуться як на законодавчому, так і на підзаконному рівнях. Цей аналіз ми зробимо в наступній роботі.

Висновки та пропозиції. Варто зауважити, що масштабні перетворення не відбуваються швидко та потребують часу. На нашу думку, вирішення зазначених у статті проблем ускладнюється внаслідок правового та інституційного характеру регіонального складника, а також через неузгодженість реформ у різних сферах із реформуванням системи публічного управління й адміністрування на різних рівнях, зокрема регіональному та субрегіональному.

Світова практика останніх десятиліть свідчить про те, що оновлення інструментарію організаційно-правових та економічних механізмів ресурсного забезпечення системи публічного управління й адміністрування, форм реалізації політики та багаторівневої інтеграції має спиратися на принципово нові – гнучкі та злагожені – форми взаємодії. При цьому воно має ініціативно трансформувати слабкі місця в можливості, свідомо мобілізувати власний потенціал до розвитку, нейтралізувати конфлікти інтересів спільною конструктивною взаємодією, спрямовано формувати систему публічних і громадських інститутів залучення інвестицій та поширення інновацій.

Вважаємо, що реформа публічного управління та територіальної організації влади

сформувала нові рамкові умови й вимоги стосовно посилення ролі управління в Україні в частині забезпечення якості життя населення, безумовного набуття більшої економічної відповідальності та посилення своєї ресурсної спроможності. Отже, національні й регіональні органи влади отримали додаткові повноваження щодо забезпечення сталого соціально-економічного розвитку, з'явилися нові можливості для забезпечення зростання якості життя населення через використання додаткових ресурсів, правильної економічної політики та стратегії розвитку.

Список використаної літератури:

1. Воротін В., Проданик В. Від регуляторної політики до державно-приватного партнерства в публічному секторі України. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. 2019. № 1. С. 95–102.
2. Formation of a matrix of financial and credit benefits in the system of state / V. Vorotin, N. Vorotina, O. Antyptseva, K. Husarov. *Scientific and practical international conference "Public Administration in the 21st Century: Problems and Development Prospects"*, Kharkiv, November 20, 2020. Kharkiv, 2020. Article 3. URL: <http://du.nuczu.edu.ua/images/ConferenceMaterials/WOSConference.pdf> (date of access: 20.06.2021).
3. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на 2021–2027 роки : Постанова Кабінету Міністрів України від 5 серпня 2020 р. № 695 / Кабінет Міністрів України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/695-2020-%D0%BF#Text> (дата звернення: 11.03.2021).
4. Воротін В., Коваль О. Побудова місцевого самоврядування та пріоритети влади щодо представництва на відповідній території. *Міжнародні та європейські стандарти місцевого самоврядування: проблеми імплементації в Україні* : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції, м. Львів, 20 грудня 2019 р. / за наук. ред. М. Микієвича, О. Сушинського, Р. Бедрія. Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2020. С. 141–143.
5. Про затвердження Національної економічної стратегії на період до 2030 року : Постанова Кабінету Міністрів України від 3 березня 2021 р. № 179 / Кабінет Міністрів України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/179-2021-п#Text> (20.06.2021).

Koval O. M., Shynkarov A. M. Directions of legal modernization of resource provision of the system of public and local governance in Ukraine

The article stipulates that the study of public and local government mechanisms, which are one of the main levers in the national economy and have reserves for expanding market potential, development of other industries and is the basis for ensuring effective governance and economic system, as well as for implementation diverse initiatives of the population of Ukraine. A simplified approach based on the concept of self-sufficiency and reduction of real production, non-transparent budget support and a system of tax benefits proved their failure to stimulate the formation of effective public administration and administration systems in Ukraine, in particular the economic system.

It is proved that public administration and their component – public administration in the field of national and regional (local) development – is one of the most important problems of formation of developed market relations in Ukraine and its regions, in particular under the reform of decentralization. The formation of a competitive socially oriented market economy with a developed economic sector and its important component – the business (resource) environment – is a strategic course of state economic policy in Ukraine. The priority of the development of the management and economic sector in the national economy and its regions is determined by the exceptional importance and indispensability of service provision, employment, etc. for the quality of human life in Ukraine.

It is substantiated that at the first stage of the decentralization reform in Ukraine legislative changes took place, which allowed to introduce elements of devolution of managerial powers in certain spheres of development. The practical dimension of the implementation of the first stage of the reform demonstrates the vector of decentralization in the direction of devolution, which involves the expansion of powers, responsibilities and resource base of local authorities. Strengthening the financial capacity of local governments to perform their own and delegated functions (the current stage of reform) may be due to the expansion of their own sources of revenue of local budgets, as well as the provision of sufficient government transfers and subventions to perform delegated powers. At the same time, the authority of local self-government bodies to ensure the provision of public services does not relieve the state of the function of supervising the legality of decisions made by local self-government bodies in the relevant field.

Key words: *public administration, legal modernization, resource provision, regional policy, local self-government, economic relations.*